

Cái Mùi Của Quê Hương Tôi

Phan Thiết không còn nữa...cái mùi nước mắt xưa. Ôi cái mùi tuổi thơ thối tôi ngày khôn lớn, phong ba đời mấy cuộn / chạy trốn trong vườn Bông...mái lều nước thong dong / trên ngọn vông cao vút. Phan Thiết chừ mất hút...cái mùi ôi cái mùi!

Tôi, qua cuộc khóc cười, về mấy hôm Phan Thiết, nghe tiếng đời cay nghiệt, bụm tai mà vẫn nghe...giống như sông Cà Ty vẫn có ghe xuôi ngược! Thời áo dài tha thướt, bây giờ mây trắng thôi!...Muôn đời mây trắng trôi? Muôn đời thơ...là thảm?

Những con đường đầy nắng.
Những con đường đầy mưa,
vẫn còn như ngày xưa / nhưng xích lô thì vắng! Ôi nhớ là nhớ lắm / cái mùi nước mắt bay / trên xe ngựa loay hoay / bàn tay người xà ích...Cái mùi nhiều người thích. Cái mùi nhiều người chê. Xe lửa vẫn đi, về / chở cái mùi đi khắp...

Hồi xưa là Tổ Quốc. Bây giờ, Tổ Quốc ơi! Vẫn đó, mà! Một người / pho tượng Trần Hưng Đạo - người diệt hung trừ bạo! Ngạo nghễ Quê Hương tôi! Qua một cuộc khóc, cười, sao tôi còn nước mắt? Những bài thơ xanh ngắt / trời xanh mây trắng mây...

*

Ai qua đây qua đây / chắc không ngờ Phan Thiết / có một ngày mất biệt cái-mùi-bốn-ngàn-năm!

Trần Văn Lệ